

Fractie GroenLinks Leidschendam-Voorburg
17 november 2015

Voorwoord

Sinds het Sociaal Domein van het rijk is overgegaan naar de gemeenten, hebben we er een fiks aantal taken bijgekregen. WMO, Jeugdzorg en Participatiewet: allen in handen van de gemeente.

Hoewel we met eigen ogen zien dat de gemeente hard werkt om alles goed te regelen, maakt de fractie van GroenLinks zich wel zorgen. Op papier lijkt alles keurig in orde, maar de stroom geruchten en verhalen doet vaak iets anders vermoeden. Om de waarheid boven tafel te krijgen, hebben we daarom twee spreekuren georganiseerd en gevraagd de ervaringen met de huishoudelijke hulp met ons te delen.

De meeste mensen kwamen naar ons toe met verhalen over de huishoudelijke ondersteuning. Sommigen deelden ook andere zorgen gerelateerd aan de WMO met ons. Die verhalen hebben we niet uitgefilterd, maar ook opgenomen in deze bundel ervaringen.

De verhalen die mensen met ons gedeeld hebben, zijn terug te vinden in dit stuk. Uit privacy-overwegingen hebben we de namen weggelaten. De mensen achter de verhalen zijn echter wel bij de fractie bekend. Waar de eerste letter van de achternaam vermeld is, heeft men aangegeven er geen probleem mee te hebben, wanneer we de naam aan het College doorgeven.

De mensen die hun verhaal gemaïld hebben, kregen allen het aanbod een kop koffie met ons te drinken. Sommigen hebben daar gebruik van gemaakt.

Gedurende de twee weken waarin we mensen spraken op de spreekuren, de koppen koffie en de mail, kwam de participatieraad met haar eigen noodklok. De participatieraad stuurde ons een brief met zorgen over de WMO en specifiek de huishoudelijke ondersteuning. Dat was een extra reden om de verhalen die we hebben opgehaald te bundelen en verstrekken.

Conclusies en aanbevelingen zijn te vinden na de ervaringen van de mensen waar we mee gesproken hebben.

Dank gaat uit naar Geert van Rhee en Marian Cornelissens voor hun hulp alle verhalen te verzamelen. Speciale dank gaat daarnaast uit naar Carine Schaap van Platform Gehandicapten, die ons hielp het plaatje compleet te krijgen.

Jeroen van Rossum, Suheyra Okcuoglu en Henk Knoester
Fractie GroenLinks Leidschendam-Voorburg

Anoniem echtpaar

Mevrouw is slecht ter been, en heeft last van ouderdomskwalen. Meneer is dementerende. Beiden zijn hoogbejaard.

De huishoudelijke hulp is teruggedraaid van drie uur per week naar twee uur per week. Soms komt er niemand, omdat er drukte is, en blijven er slechts nog twee uren hulp over in twee weken. Er worden geen uren ingehaald. Er komen vaak verschillende huishoudelijke hulpen langs, die steeds weer opnieuw het huis moeten verkennen.

Mevrouw vindt het vervelend dat er zaken blijven liggen, maar ziet geen financiële mogelijkheden om zelf hulp in te kopen. De vouchers die ze wordt aangeraden te kopen vindt ze ingewikkeld. De vouchers zijn slecht te bemachtigen voor ouderen die het internet niet machtig zijn, geeft mevrouw aan.

Het echtpaar beschikt over een klein netwerk, waaronder veel andere bejaarden. Kinderen en kleinkinderen hebben het druk, of wonen niet naast de deur. Mevrouw voelt zich bezwaard hulp te vragen aan mensen die ze niet goed kent. Mevrouw vindt het vervelend om te klagen bij de gemeente, maar voelt zich niet gehoord.

De zorg voor haar dementerende man valt mevrouw soms zwaar, maar ze ziet hem niet graag naar een verzorgingstehuis verhuizen. Dus ze zet door, ondanks haar eigen leeftijd en makken. Ze vindt het erg spijtig dat iets simpels als het huishouden dan niet kan worden opgelost.

Mevrouw W

Mevrouw is zonder valide argumenten terug gegaan in uren huishoudelijke hulp. Zaken bleven liggen, tot grote frustratie van mevrouw.

Toen mevrouw telefonisch verhaal ging halen bij de regiomanager van Florein, en hem de vraag stelde hoeveel uur een schoon huis dan mocht kosten, kreeg zij in eerste instantie enkel ontwijkende antwoorden. Het zou niet langer om uren gaan, maar om een schoon en leefbaar huis.

Toen mevrouw doorvroeg, en de vraag stelde hoe laat haar hulp dan zou komen, kwam de aap toch uit de mouw. Er werd gewerkt met uren. De hulp zou elke week rond dezelfde tijd verschijnen, ongeacht de staat van het huis ervoor.

Mevrouw heeft uiteindelijk zelf hulp ingekocht, ook omdat met de teruggang in uren het eigen risico niet minder werd, en dus de kosten per uur hoger. Maar niet iedereen heeft de luxe om uren hulp zelf te kopen. Mevrouw maakt zich zorgen om het die niet de financiële middelen voor handen hebben om zelf huishoudelijke hulp (bij) te kopen.

De belofte van een schoon huis lijkt een wassen neus. Er wordt nog altijd gewerkt met een lijstje met uren.

Meneer en mevrouw S

Meneer heeft hartklachten en een slechte rug. Mevrouw heeft een versleten voet, en daaraan voortdurend hoge pijn. De pijnpoli weet niet goed hoe mevrouw te helpen. De artsen zijn het er niet over eens - er komt een second opinion aan - maar het ziet ernaar uit dat de voet niet meer te genezen is.

Er is een consulent langsgeweest voor een WMO-aanvraag. Meneer en mevrouw werd verteld dat er een hoop aanpassingen aan de woning gedaan moest worden; beugels in de douche, een verhoging naar het balkon. Er zou een aanvraag moeten komen voor een scootmobiel, want mevrouw is bijzonder slecht ter been. Ook een rolstoel moest er komen.

Het rapport dat het echtpaar vijf weken later pas onder ogen krijgt doet geen recht aan het gesprek dat ze hadden met de consulente. Volgens het rapport kan mevrouw ineens vierhonderd meter lopen. De aanpassingen aan de woning worden niet vergoed, ook niet gedeeltelijk. De aanvraag voor een rolstoel wordt gehonoreerd, maar de aanvraag voor een scootmobiel wordt afgewezen.

Mevrouw zit opgesloten in haar eigen huis. Op een douchestoel na is het huis niet toegerust op de handicap van mevrouw. Meneer kan mevrouw mee op sleeptouw nemen, maar ligt vervolgens een hele dag op bed, omdat zijn rug de rolstoel eigenlijk niet kan duwen. De gemeente geeft niet thuis, ondanks herhaaldelijke pogingen van meneer om hulp te krijgen, of een financiële vergoeding. Het inkomen - uitkeringen en drie halve dagen DSW - is niet toereikend om de situatie zelf te verbeteren.

Meneer en mevrouw van R

Meneer en mevrouw zijn beiden bejaard; meneer is 88, mevrouw is 85. Het echtpaar woont in een relatief groot huis in Stompwijk. Meneer en mevrouw willen daar niet weg, want Stompwijk is thuis. Als er een verzorgingstehuis in Stompwijk zou komen, zouden ze het wel weten, maar dat is voorlopig niet waarschijnlijk, geeft mevrouw aan.

Meneer en mevrouw hebben beiden last van versleten gewrichten. De leeftijd speelt hen parten.

Zonder keukentafel- gesprek zijn de uren huishoudelijke hulp van drie uur per week terug gegaan naar twee uur per week. Er kwam een brief, met deze mededeling. Goede argumentatie voor deze herindicatie heeft het echtpaar niet gekregen. De hulp zei het echtpaar dat Florein moeite had om alle gesprekken te plannen. Men zou daar wel mee begonnen zijn, maar de reeks gesprekken is niet afgemaakt.

Nu blijven zaken liggen. Meneer heeft nog eens uit frustratie zelf dan maar de ladder en zeem gepakt om de ramen te lappen, maar dat is eigenlijk weinig verantwoord. Ook in het reguliere huishoudelijk werk blijft een hoop liggen. Twee uur per week is simpelweg niet voldoende. De hulp baalt hier ook van.

Het echtpaar is sowieso van mening dat de hulpen erg onder druk staan. Ook merken meneer en mevrouw dat het in de soep loopt als hun vaste hulp ziek is of op vakantie. Het is dan maar de vraag of er een vervanger komt. Het lijkt bijna alsof Stompwijk te ver is.

Mevrouw C

Mevrouw is zonder keukentafel terug gegaan van drie uur per week huishoudelijke ondersteuning naar twee uur per week, en daar is ze tevreden over. Wel is ze nog altijd ontevreden dat ze daar geen gesprek over heeft gehad. Het gaat nu prima, maar eigenlijk heeft mevrouw geen argumenten gehoord. Het is allemaal onduidelijk gegaan. De hulp heeft simpelweg doorgegeven dat de uren werden aangepast. Mevrouw vindt dat iemand van kantoor of gemeente dat had moeten doen.

De communicatie verloopt sowieso warrig, zegt mevrouw. Door de achterstand van het CAK is nog altijd onbekend wat mevrouw moet gaan betalen aan eigen bijdrage. Maar als ze de gemeente of het CAK opbelt of aanschrijft, wordt ze van het kastje naar de muur gestuurd. Correspondentie van CAK en gemeente spreekt zichzelf soms tegen. Ze laat verschillende brieven zien, en ook wij vinden de brieven verwarrend en inconsistent. Mevrouw ziet door de bomen het bos niet meer.

Mevrouw is bang dat ze straks ineens een smak geld kwijt is, die ze niet kan missen. Nu spaart ze geld op, maar ze weet niet of dat genoeg zal zijn. Ze wacht met smart op duidelijkheid.

Mevrouw is herstellende van een hersenaandoening, en heeft dus eigenlijk andere dingen aan haar hoofd, dan te wachten op duidelijkheid voor haar portemonnee.

Anonieme dame

Mevrouw is bejaard en heeft versleten gewrichten. Vooral haar handen kan ze slecht gebruiken. Hierdoor is het lastig zelf het huis schoon te houden.

De drie uur hulp die mevrouw had, was toereikend. Maar nadat ze met de huishoudelijke hulp in tien minuten een formulier had ingevuld, bleven er nog twee uren van de drie over.

Nu blijft er veel werk liggen. Het huis is vaak veel minder schoon dan mevrouw zou willen. Mevrouw heeft niet de financiële middelen om het gemiste uur uit eigen zak te kunnen betalen, zegt ze. Ze weet niet goed of er een oplossing is.

Mevrouw heeft geen bezwaar aangetekend, en voelt zich niet veilig om het probleem aan te kaarten. Ze vreest dat er misschien nog minder van de uren overblijft. In haar omgeving zegt ze mensen te kennen die er nog slechter van afkomen dan zij met haar twee uur hulp per week.

Meneer L

Meneer gaat gebukt onder lichamelijke klachten en ouderdom. Het eigen huishouden is niet meer te doen.

Zonder keukentafelgesprek worden de uren van meneer fors teruggebracht. Meneer is hiermee ontevreden. Er blijft werk liggen, en het resultaat van de huishoudelijke ondersteuning is niet langer een schoon huis.

Met tegenzin worden vouchers ingezet om het basisniveau te handhaven. Daar zijn deze vouchers immers eigenlijk niet voor. Een schoon huis was de afspraak.

Meneer weigert dan ook vlug ingevulde overeenkomsten en formulieren te ondertekenen, en voelt zich gedwongen en weinig serieus genomen. Meneer is boos op de manier van werken.

Meneer heeft contact opgenomen met cliëntenraad en platform gehandicapten, en met hun hulp bezwaar aangetekend. Meneer wacht nog op het resultaat daarvan.

Mevrouw K

Mevrouw woont in een portiekwoning. De begane grond staat vol met twee rollators. Als er nog eentje bijkomt kan mevrouw niet meer naar buiten. Nu is het af en toe al klauteren om buiten te komen.

Er zijn meer portiekwoningen in de straat waar het portiek vol staat met rollators en/of scootmobielen. Volgens mevrouw hebben meer mensen daar last van en levert het gevaarlijke situaties op.

Het aanpassen van woningen gaat volgens mevrouw erg traag, of gebeurt helemaal niet. De woningcorporatie wil geen aanpassing doen om haar portiek te ontlasten, en geeft als reden daarvoor aan dat zo'n aanpassing dan overal beschikbaar moet worden gemaakt.

Mevrouw heeft ook eens gebeld voor een kennis met hetzelfde probleem. De woningcorporatie stelde toen voor dat de kennis in kwestie misschien beter kon verhuizen.

Mevrouw heeft dit probleem al meerdere malen aangekaart bij verschillende partijen, waaronder in elk geval de gemeente en de portefeuillehouder van het College. Inmiddels zijn we een aantal maanden verder, maar ziet mevrouw nog geen oplossing.

Mevrouw stelt voor een regeling te treffen waarin de gemeente en de woningcorporaties samen werken en betalen om goede bergruimtes te realiseren voor rollators en scootmobielen in portiekwoningen.

Anonieme dame

Mevrouw is boven de tachtig en woont alleen. Mevrouw heeft erg last van reuma in de gewrichten, en kan om die reden zelf het huishouden niet bijhouden.

Zonder keukentafelgesprek is de hulp teruggeschroefd van drie uur per week naar twee uur per week. Mevrouw heeft zelf geprobeerd in het huishouden wat extra te doen, omdat het beloofde schone huis niet haalbaar bleek in de twee uurtjes per week.

Zelf het overgebleven werk doen heeft mevrouw niet lang volgehouden. Haar reuma speelt dan meer op dan anders. Nu koopt mevrouw extra uren in met de vouchers, maar ze vindt dat de vouchers daar eigenlijk niet nodig voor zouden moeten zijn.

Mevrouw heeft geen bezwaar gemaakt bij de gemeente. Ze denkt dat bezwaar maken toch geen zin heeft. Om diezelfde reden heeft mevrouw getwijfeld haar verhaal bij ons te doen.

Mevrouw H

Mevrouw heeft veel last van haar rug; door osteoporose zijn de wervels ingezakt. Daarnaast heeft mevrouw een hartprobleem. Ook is mevrouw slechthorend. Mevrouw is niet in staat te bukken, en niet bij machte het huis schoon te houden.

Haar drie uur huishoudelijke hulp per week zijn dit jaar in eerste instantie teruggebracht naar twee uur per twee weken, zonder goede communicatie. Mevrouw moest zelf bellen waar de hulp bleef om te ontdekken dat die niet langer elke week zou komen, Nadat mevrouw daar fel protest tegen maakte, heeft ze nu twee uur per week huishoudelijke hulp.

Mevrouw heeft in de loop van het jaar veel verschillende gezichten gezien; lang niet allemaal even proper. Volgens mevrouw lopen definities van een schoon huis nog weleens uiteen. Na wederom een strijd met Florein heeft mevrouw nu een vaste hulp, waar ze erg tevreden mee is. Ze vindt het wel jammer dat de druk op de hulp vaak erg hoog is. De hele gemeente wordt doorgefietst, soms voor één uurtje hulp. Een kop koffie kan er eigenlijk niet meer af. Dat is niet alleen voor de cliënt jammer, maar ook voor de hulp.

Volgens mevrouw luisteren medewerkers van Florein slecht, en is men niet ontvankelijk voor klachten. Iets voor elkaar krijgen kost geduld en strijdvaardigheid. Mevrouw maakt zich er daarom ook boos over; niet iedereen is even vasthoudend als zij. Als ze niets had gedaan was haar hulp meer dan gehalveerd, en zat ze nog altijd met veel verschillende gezichten in haar huis.

Mevrouw maakt zich er ook boos over dat de beoordeling over hoeveel uren er beschikbaar zijn wordt gemaakt door iemand zonder medische kennis. Hoe kan iemand, ongehinderd door zulke essentiële kennis nu beoordelen hoeveel hulp zij of anderen nodig hebben?

De nieuwe regeling rond vervoerskosten baart mevrouw ook zorgen. Haar wekelijkse schildermiddag komt hierdoor met grote waarschijnlijkheid in het gedrang. Nu kan ze dat nog zelf betalen, maar de kosten stapelen zich op. En er zijn er nog velen die het minder breed hebben dan mevrouw.

Mevrouw doet graag haar verhaal, ook voor anderen. Ze vindt dat er echt iets moet veranderen.

Meneer C

Meneer is nog jong en zit in een rolstoel met een redelijk hoge dwarslaesie. Meneer woont alleen, en het is voor meneer onmogelijk zelf het huishouden te doen.

Toch is meneer flink achteruit gegaan in het aantal voor hem beschikbare uren huishoudelijke ondersteuning. De hulp is gehalveerd. Meneer is hier zeer ontevreden mee, te meer omdat er geen valide argumenten zijn aangevoerd. Er is geen sprake van een keukentafelgesprek.

Meneer kan zelf niets meer doen in het huishouden dan voor de herindicatie. Ook zijn netwerk is niet groter geworden. Toch zijn de uren gehalveerd.

Er blijft erg veel huishoudelijk werk liggen. Het huis van meneer is stoffig. Het bed verschonen lukt de hulp lang niet altijd. De druk op de hulp is groot volgens meneer. Samen een kop koffie drinken is er zeker niet meer bij.

Dochter van mevrouw V

Mevrouw is 80 jaar, heeft reuma, veel last van zenuwpijnen en kapotte pezen in haar armen. Ze woont zelfstandig in een drie-verdiepingen-woning.

In het weekend draagt mevrouw ondanks haar fysieke klachten en leeftijd de zorg voor haar psychiatrisch zieke dochter, die beschermd woont, maar het heel fijn vindt om de weekenden bij mevrouw te kunnen zijn. De dochter van mevrouw heeft tot twee jaar terug bij mevrouw in huis gewoond, tot dit echt niet meer ging.

De dochter voor wie mevrouw in de weekenden zorgt, heeft met regelmaat last van incontinentie, wat extra was en schoonmaakwerkzaamheden met zich mee brengt. Het laat zich raden dat de weekenden zwaar zijn voor mevrouw.

Mevrouw had een indicatie voor vijf uren huishoudelijke hulp per week. Na de decentralisatie van de WMO van rijk naar gemeente kreeg ze nog maar drie uren huishoudelijke hulp per week. In haar situatie is geen verbetering die deze aanpassing rechtvaardigt.

De andere dochter van mevrouw, die deze ervaring deelde, is boos om de schandalige behandeling van haar moeder.

Dochter van meneer en mevrouw S

Meneer is ernstig ziek, mevrouw mantelzorgt, ondanks haar eigen lichamelijke kwalen en bij gebrek aan alternatieven. Twee jaar geleden kreeg het echtpaar na enig aandringen huishoudelijke hulp voor drie uur per week. Het paar woont in een gezinswoning, en de drie uur waren hard nodig.

In juni van dit jaar werd tot grote verbazing van het paar en hun dochter de hulp teruggeschroefd van drie naar twee uur per week. daar is geen keukentafelgesprek aan vooraf gegaan. Dochter heeft hierover meerdere malen contact gezocht met de gemeente, maar wordt consequent geadviseerd om zelf extra hulp in te kopen, of doorverwezen naar Florein, waar hetzelfde advies wacht.

Op dit moment zijn de maandelijkse bijdragen voor het CAK al opgelopen tot 122 euro per maand, waardoor het zelf inkopen van de extra hulp financieel niet langer mogelijk is. Wanneer dochter contact opneemt met Florein wordt haar medegedeeld dat er geen ruimte is om meer uren in te zetten, omdat Florein daarvoor niet genoeg geld krijgt van de gemeente.

Dochter werkt zelf bij Axxicom in de gemeente Pijnacker-Nootdorp, waar de gemeente de verdeling van de uren in eigen hand houdt, zodat cliënten de uren krijgen die ze nodig hebben. Ze is teleurgesteld dat voor haar ouders een simpel formuliertje werd ingevuld door de hulp. De conclusie van Florein dat haar ouders met minder uren toe kunnen is niet de juiste.

Anonieme anderen

Naast bovenstaande ervaringen hebben we nog met negen anderen gesproken, gebeld of gemaïld, die wel graag hun verhaal wilden doen, maar liever niet hun verhaal één-op-één terug wilden zien in dit document. Omdat de verhalen in veel opzichten op elkaar lijken, som ik hieronder de rode draad in punten op:

- Er is in bijna alle gevallen geen sprake van een keukentafel-gesprek geweest. Vaak wordt het formulier met de hulp ingevuld. Men voelt zich niet serieus genomen, en vraagt zich af wie nu de beoordeling maakt hoeveel uren men nodig heeft, en op basis waarvan.
- Men vindt de communicatie warrig. De brieven zijn niet altijd duidelijk, en men wordt van het kastje naar de muur gestuurd. We horen dit een aantal keren terug.
- De vouchers voor extra werkzaamheden, zoals een keer de ramen goed lappen, of de keukenkastjes uitsoppen, worden misbruikt om de verloren uren goed te maken. Mensen wordt aangeraden (door Florein) de vouchers hiervoor te gebruiken.
- Men maakt zich in een aantal gevallen zorgen om de nieuwe regeling vervoerskosten. Sommigen zien het isolement vergroot als de kosten om het huis te verlaten zullen stijgen.

Men is het er unaniem over eens dat er nog werk aan de winkel is.

Carine Schaap - Platform Gehandicapten

Mevrouw Schaap heeft tegen de dertig mensen gesproken over de voorzieningen binnen de WMO, waaronder de huishoudelijke hulp. Onlangs nog sprak mevrouw Schaap in tijdens de commissie MA, om de raadsleden erop te wijzen dat er nog genoeg dingen mislopen binnen de WMO. We hebben met mevrouw Schaap gesproken over de problemen die zij tegenkomt rond huishoudelijke hulp.

Volgens haar zijn velen er op achteruit gegaan in het aantal beschikbare uren huishoudelijke hulp. Waar de afspraak op papier is een schoon en leefbaar huis te leveren, los van uren, blijkt in de praktijk dat de uren nog altijd leidend zijn. Velen zagen hun uren gehalveerd, of teruggebracht met een derde. Slechts een enkeling kreeg er tijd bij.

Men voelt zich vaak niet veilig om bezwaar te maken, of vreest dat het toch geen effect zal sorteren. Ook valt gerust te concluderen dat niet iedereen assertief genoeg is. Men ondergaat het vaak gelaten. Als er wel bezwaar gemaakt wordt, volgt een reis van het kastje naar de muur en weer terug. Van de gemeente naar de zorgleverancier en weer terug.

Haar ervaring is dat bij Florein de hulpen de formulieren met hun cliënten hebben ingevuld. Vaak in de laatste tien minuutjes van de beschikbare tijd; nog even snel voor de volgende cliënt. Men voelt zich overvallen en vaak onder druk gezet om te tekenen. Door te tekenen gaat men akkoord met het schoonmaken van bepaalde zaken; waardoor andere dingen taken liggen.

Van de afgesproken keukentafelgesprekken is geen sprake.

Florein dringt erop aan vouchers aan te schaffen om de dingen op te pakken die blijven liggen in het huishouden, en het tekort aan uren op te vullen.

We spreken dan over de afgesproken basis van het schone huis. Die vouchers zijn daar niet voor bedoeld. In plaats van aanvulling op de basis zouden de vouchers bestemd moeten zijn voor extra werk, een grote schoonmaak; een kast uitsoppen, boodschappen doen, gordijnen wassen, etc. In praktijk ziet Florein dat blijkbaar anders.

Veel mensen maken zich ook zorgen om de druk op hun hulp. Tijd voor een kop koffie of een kort praatje is er niet meer. De hulpen vliegen door het huis, omdat ze anders te laat bij de volgende cliënt zijn.

Volgens mevrouw Schaap is een deel van de mensen afgehaakt door een hoge eigen bijdrage. Bij een midden-inkomen is het maximale bedrag aan eigen bijdrage bij twee uur hulp of bij drie uur hulp hetzelfde. Daardoor is de eigen bijdrage voor twee uur hulp erg duur. Sommigen zijn nu maar zelf hulp aan het inkopen. Met de uren die de WMO biedt zou het huis immers maar vervuilen.

Ook administratief is er onduidelijkheid. De gemeente heeft in maart een brief gestuurd met een(her)indicatie. Had men bezwaar willen maken, dan moest dat naar aanleiding van deze brief. Dat was voor velen niet duidelijk. Dat met deze brief een beschikking af werd gegeven, was voor velen eveneens niet duidelijk.

De jurist die naar de brief keek op verzoek van mevrouw Schaap, concludeert dat de brief rammelt.

Een ander punt dat mevrouw Schaap ter sprake brengt - net als op de avond dat zij insprak bij de commissie MA - is de nieuwe regeling voor de tegemoetkoming in vervoerskosten die de gemeente invoert in het nieuwe jaar. Deze nieuwe regeling zal de zelfstandigheid en mobiliteit van een hoop ouderen aantasten.

Conclusie

Er is nog een hoop werk te doen. De eerste rode draad die te ontwaren valt uit de verhalen die we verzameld hebben, is het totale gebrek aan gevoerde keukentafelgesprekken. En het jaar is bijna ten einde. Dat was niet de afspraak. De foto op de voorkant van deze verzamelde ervaringen is meteen het eerste advies.

Ga aan tafel.

De gemeente moet mensen serieus nemen, en de tijd nemen om te bepalen welke hulp er nodig is. Een gestandaardiseerd formulier is een mooi idee, maar een goed gesprek nog veel mooier. En als we mensen vragen langer voor zichzelf te zorgen, en langer zelfstandig te wonen, dan moet de hele dienstverlening daar ook op gericht zijn. Wat heeft iemand nodig om dat te bereiken?

De gemeente kan niet toestaan dat mensen worden opgesloten in hun eigen huis. De gemeente kan niet toestaan dat mensen verslonzen. De gemeente kan niet toestaan dat mensen die hun best doen in hun eigen kracht te staan, van het kastje naar de muur gestuurd worden.

Het is raadzaam dat de gemeente ook met Florein en Axxicom aan tafel gaat om de verhalen uit dit rapportje te bespreken. Dan kunnen de afspraken die al gemaakt zijn eveneens nog eens de revue passeren.

GroenLinks verwacht dat de gemeente haar Sociaal Domein zo inricht dat de mensen die hulp nodig hebben, die hulp ook krijgen. Het zou goed zijn als de gemeente daarnaast geld vrij zou maken om het kopje koffie met de hulp in ere te herstellen.

Ook is het verstandig nog eens te kijken naar de mogelijkheden om de nieuwe tegemoetkoming vervoerskosten binnen de WMO te verzachten. Het effect van de nieuwe regeling kan groot zijn op hen die alleen zijn en weinig koopkrachtig. GroenLinks zei bovendien al eerder; een netwerk is niet af te dwingen. Deze nieuwe regeling kan het laatste menselijk contact belemmeren.

Ik spreek de hoop en wens uit dat het College, maar ook de gemeenteraad van Leidschendam-Voorburg met mij eens is dat elk teleurgesteld verhaal in dit stuk er een teveel is. We moeten de mensen die hulp nodig hebben uit de brand helpen. Alleen dan kan de decentralisatie van WMO van rijk naar gemeente een succes worden.

Aan tafel.

Jeroen van Rossum

Fractievoorzitter GroenLinks Leidschendam-Voorburg.

J.van.Rossum@leidschendam-voorborg.nl